

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Варна, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Мария Кр. Маринова
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско дело № 20233000500193 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Н. А. Н., ЕГН ***** против решение № 92/03.04.2023г. на ОС – Шумен, постановено по гр.д. № 486/2022г. и с което е отхвърлен предявеният от въззивника против Окръжен съд – Варна иск с правно основание чл.49 ЗЗД за заплащане на сумата от 40 000 лева, претендирана като дължимо обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразен съдебен акт по чл.159а, ал.1 НПК, постановен от окръжен съдия при превишаване на правомощията му.

Изложените в жалбата оплаквания са за недопустимост и неправилност на обжалваното решение. Твърди се, че съдът се е произнесъл по нередовна искова молба, без да му укаже необходимостта от конкретизиране на твърдените неимуществени вреди и насочване на иска срещу надлежен ответник. Относно правилността на решението се сочи, че не са допуснати относими доказателства, както и са направени изводи по съществуто на спора в противоречие с установеното по делото и материалния закон. Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на първоинстанционното решение и уважаване на предявения иск.

В с.з. чрез назначен по реда на ЗПрП особен представител въззивната жалба се поддържа.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна – Окръжен съд - Варна, с който жалбата се оспорва като неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд, определен като компетентен по реда на чл.23, ал.3 ГПК, се е произнесъл по предявен от въззивника Н. А. Н. против Окръжен съд – Варна иск с правно основание чл.49 ЗЗД вр. чл.7 от Конституцията на Република България, основан на твърдения за претърпени от него неимуществени вреди от постановен от съдия в ответния съд акт по чл.159а от НК.

В исковата молба са изложени доводи, че постановеното от съдия С. по ЧНД № 588/2020г. по описа на ОС – Варна разпореждане е нищожно и незаконосъобразно, тъй като съдията не е бил компетентен да издаде поисканото от Окръжна прокуратура – Варна разпореждане за предоставяне на информация от мобилните оператори, както и че не са били налице изискуемите се предпоставки – тежко престъпление. Твърди, че образуваното досъдебно производство е било за престъпление по чл.319б НК, без да е уточнено и предвиденото наказание за което е 2 години лишаване от свобода, впоследствие е добавено престъпление по чл.319б, ал.3 НК с предвидено наказание до 3 години лишаване от свобода, както и престъпление по чл.213а, ал.1 НК, което е не е подсъдно на ОС – Варна. Твърди, че въз основа на това разпореждане са разкрити негови лични данни, в резултат на което е претърпял неимуществени вреди – болки и страдания, страх, липса на вяра в съдебните институции, които вреди оценява в размер на исковата сума от 40 000 лева.

В срока по чл.131 ГПК ответната страна е оспорила предявения срещу нея иск с възражения за неговата недопустимост и неоснователност. Навежда доводи, че предвид функционалния имунитет на магистратите, прогласен в чл.132 от КРБ искът срещу съда, в който правораздава магистрата, от чийто акт се претендират вреди е недопустим. Оспорва твърденията за неправомерно поведение от съдията – постановяване на акт при липса на компетентност и предпоставки за издаването му, твърдените вреди и причинната връзка с процесния съдебен акт.

Наведените във въззивната жалба оплаквания за нередовност на подадената от въззивника искова молба са неоснователни. Изложените в последната фактически твърдения за постановен съдебен акт, доводи за неговата незаконосъобразност и претендираните вреди – описани негативни изживявания, както и съответния на тези твърдения петитум отговарят на изискването на чл.127, ал.1, т.4 и т.5 ГПК, както и изцяло кореспондират на фактическия състав на дадената от съда правна квалификация.

Заявеното в отговора на исковата молба възражение за недопустимост на предявения иск не се поддържа пред настоящата инстанция, но независимо от това предвид задължението на съда да следи служебно за допустимостта на обжалваното решение следва да бъде посочено, че същото е неоснователно. Предвиденият в чл.132 КРБ функционален имунитет изключва гражданската и наказателната отговорност на съответния магистрат, но не и отговорността на държавата, реализирана чрез съответния съдебен орган, в който магистратът правораздава. В същото време предвидените в ЗОДОВ специални състави на отговорността за дейност на правораздавателните органи не изчерпват хипотезите, при които могат да се търси обезщетение за вреди от незаконосъобразни съдебни актове. Основанието за това е закрепеният в чл.7 от КРБ принцип, че държавата отговаря за вредите – имуществени и неимуществени, причинени на граждани от незаконни актове и действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбите на Конституцията имат пряко действие, липсата на уреден фактически състав в специален закон не може да е пречка за предявяване на иск за ангажирането отговорността на държавата, поради което ако тя не може да се реализира с иск по ЗОДОВ, следва да се реализира по реда на ЗЗД с иск по чл.49 ЗЗД, предявен срещу съответния орган като неин процесуален субституент. Ето защо иск за обезщетение на вреди, основан на твърдения за настъпването им от постановен съдебен акт, насочен срещу съда, в който магистратът, постановил съдебния акт правораздава, е допустим, независимо от уредения в Конституцията функционален имунитет на магистрата.

По съществото на спора, въз основа на наведените в жалбата оплаквания, доказателствата по делото и приложимия закон, настоящият състав на съда приема за установено от фактическа и правна стана следното:

Не спорно, а в това е установено от приетите писмени доказателства, че с разпореждане № 2154/17.06.2020г., постановено по ЧНД № 588/2020г. по описа на ОС – Варна от съдия в този съд е разпоредено на „Б.“ ЕАД и „Т.“ ЕАД да предоставят на следовател при ОСлО към ОП – Варна данни за два IP адреса с подробно посочена изисквана информация и период за който се отнася. Съдът е бил сезиран от прокурор при ОП – Варна в качеството му на наблюдаващ прокурор по ДП № 65/2020г., касаещо разследване на престъпления по чл.213а, ал.1 НК и по чл.319б, ал.3 НК. Предметът на досъдебното производство е изрично посочен в искането на прокурора.

Основанието за постановяване на процесното разпореждане е разпоредбата на чл.159а НПК, съгласно която по искане на съда в съдебното производство или въз основа на мотивирано разпореждане на съдия от съответния първоинстанционен съд, издадено по искане на наблюдаващия

прокурор в досъдебното производство, предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, предоставят създадените при осъществяване на тяхната дейност трафични и идентификационни данни. Необходима предпоставка за допустимостта на такова искане е предметът на разследването да касае тежки умишлени престъпления.

Няма спор, че към датата на предявяване на искането, съответно към посочения в него инкриминиран период, престъплението по чл.213а, ал.1 НК съставлява тежко по см. на чл.93, т.7 НК, а другият посочен състав не покрива изискването на тази разпоредба. Не е спорно и това, че съгласно разпоредбата на чл.35 НПК първото от двете престъпления е подсъдно на районен съд като първа инстанция, а второто – на окръжен съд. Съгласно изричната разпоредба обаче на чл.38 НПК когато срещу едно и също лице е повдигнато обвинение за няколко престъпления, подсъдни на различни по степен съдилища, делото за всички престъпления е подсъдно на по-горния съд, а когато съдилищата са от еднаква степен - на съда, на който е подсъдно делото за най-тежкото престъпление

Следователно съдията от ОС – Варна е бил надлежно сезиран и компетентен да се произнесе по направеното от наблюдаващия окръжен прокурор искане. Налице е била и изискуемата се предпоставка – водено досъдебно производство за тежко умишлено престъпление, което предвид наличието и на разследване за друго престъпление, обуславящо подсъдност на окръжния съд, също е било подсъдно като първа инстанция на този съд.

Ето защо твърденията на въззивника за постановяване на съдебен акт при превишаване на права и при липса на изискуемите се предпоставки са неоснователни.

Това е достатъчно да се направи извод, че не е налице незаконосъобразен акт, който да ангажира отговорността на държавата чрез ответния окръжен съд, без да е необходимо съдът да обсъжда твърденията на въззивника за претърпени от него негативни последици като ползвател на посочените два IP адреса в резултат на този акт и наведените в тази връзка оплаквания в жалбата.

Предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли като такъв.

С оглед съвпадането на изводите на настоящата инстанция с тези на първостепенния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Разноски от въззиваемата страна не са претендирани.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

- - - - -

ПОТВЪРЖДАВА решение № 92/03.04.2023г. на ОС – Шумен,
постановено по гр.д. № 486/2022г.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 ГПК, с
касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-месечен срок от
върчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____